

bunden til Frihavnen ved Kjøbenhavn, og i Fremtiden kunde gjøre hvad man vilde. Det vendte det ærede Medlem saa om imod mig og sagde: Ja, der kan man se, nu staar det ærede Medlem her i Thinget og taler om store Planer, som maaste kunde lokke Kjøbenhavn til at se anderledes paa Forholdene og til at faae Dinene op lige overfor Oppositionen paa en helt anden Maade end hidtil, og saa erklærer han samtidig, at han ikke er bunden. Hvad er det saa Andet end Luftkasteller, det ærede Medlem stiller op, Blaar han putter i Dinene? Men saaledes forholder det sig jo slet ikke. Jeg har for at berolige det ærede Medlem gjort opmærksom paa, at de derved, at de stemte for de Foranstaltninger, der her er Tale om, ikke bandt sig, saa at de, naar de vilde knibe ud, kunde gaa den Vej, de ansaa for forsvarlig og rigtig; de ere ikke bundne. Naar det ærede Medlem nu virkelig tror, at han kan bruge denne Bending, denne Udtalelse til at bibringe Thinget og maaste Offentligheden det Indtryk, at jeg betragter mig som fuldstændig uden Dom og uden Mening overfor de Spørgsmaal, saa forekommer det mig rigtignok, at det kun er et Tegn paa, i hvilken Grad denne Debat har generet det ærede Medlem og hans Parti. Og det kan jeg godt forstaa, jeg tror virkelig, at det har generet dem ganske særlig af en Grund, og det er en Grund, som tyder godt for det ærede Medlem. Det ærede Medlem skal ikke ryste paa Hovedet, thi det er noget Godt; jeg vil sige om det ærede Medlem. Jeg tror nemlig, at det ærede Medlem og hans Venner ikke sere saaledes, at de frygte for Opinionen i Landet, for Bælgerne. Det bryde de sig naturligvis ikke om. Jeg er overbevist om, at de følge deres Overbevisning uden Henhyn til alt Saadant. Men det, jeg tror, er, at ærede Medlemmer derved have faaet Dinene op for, hvad det er for noget Forfærdeligt, deres Politikk derved er kommen ind paa, hvorledes deres intime Forhold til det nuværende Ministerium efterhaanden har ført dem til at tage Ordet for Foranstaltninger og for en Politikk, som de selv ikke paa nogen Maade kunne forsvare. Det er en Politikk, som faar sit Udtryk i den ærede Ordførers Udtryk i Dag, at han betragter de militære Foranstaltninger for saa vigtige, at han for deres Skyld ikke kan gaa med til 7 Millioner til civile Foranstaltninger. Det er Kvintessentsen (Charling: Nei, det har jeg aldrig sagt). Ja, saa skal jeg generalisere det, for saa snart man kommer med det Specielle, saa kan det jo altid anføres, at der er et eller andet Komma eller Punktum,

som man har sagt eller ikke sagt, men i alt Fald kan det ærede Medlems Sætning udtrykkes saaledes, at han selv erklærede Statskassen for ude af Stand til at bære de økonomiske, nødvendige Beføstninger ved, efter hans Mening, efter hans Udtalelser her, absolut paatrængende og vigtige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenet, ja, i den Grad, at det ærede Medlem følger Regjeringen li Blinde (Charling: Nei). Jo, det kalder jeg i Blinde, naar man overfor alle mulige Forsvarslove, der ere forelagte for dette Thing, i Udvalget forholder sig absolut som Regjeringens tvorne Tilhænger, og ligeledes her i Salen aldrig deltager i noget Forbehold eller nogen- somhelst Modstand. Skjøndt man ved, at Regjeringen udtrykkelig har udtalt, at den agter at bruge alle Pengene uden at tage Henhyn til Niagsdagen. Blindere kan man da ikke følge Regjeringen, det er ikke muligt, og jeg kan forstaa, at det efterhaanden kommer til at genere det ærede Medlem. At den Stilling ikke er holdbar, har jeg ikke nogen Tvivl om, og derfor kan jeg ogsaa begribe, at de gjerne søge at give den en noget anden Karakter, end den har, men det kan ikke nytte noget. Det ærede Medlem maa finde sig i at lade Ordene staa, som de staa. Jeg har ikke sagt, at jeg forbeholder mig Frihed til at gaa fra, hvad jeg har sagt. Det har jeg ikke i Sinde at gjøre paa anden Maade, end Enhver kan blive nødt til at gjøre det. Det kunde jo f. Ex. vise sig, at hele Verden mente, at en Frihavn ved Kjøbenhavn vilde være umulig, eller noget Signende. Man kan altid oplyses, det er klart; men jeg anser denne Plan i det Hele for saa alvorlig og vigtig, at jeg i Dieblisset ikke kan se, der er Andet at gjøre, ligesom jeg bestemt agter at gjøre, hvad jeg kan, for at føre den igjennem. Hvad jeg har sagt, det er, at ærede Medlemmer ikke ved at gaa med til det, der er absolut nødvendigt for at tage Konkurrencen op med Sverige og skaffe vort Landbrug den nødvendige Forbindelse med England paa billige og rimelige Vilkaar, med Nødvendighed binde sig til en Frihavn ved Kjøbenhavn. Jeg beder altsaa det ærede Medlem om at lade det staa og ikke benytte det til denne Talemaade, som jeg ikke en Gang, tror er ganstke original, jeg synes at have læst den i et af det ærede Medlems Blade for nogen Tid siden: Der ser man, hvor lidt Oppositionens Program paa det Omraade bethder, da den selv erklærer ikke at føle sig bunden derved! Jeg har kun gjort opmærksom paa, at der ikke er en saadan nødvendig Forbindelse mellem disse Forslag og de andre, som udgjøre frie Led af det System, hvis Gjen-